

Pogubnost nanošenja štete muslimanima

Hatib: Usama ibn Abdullah el-Hajjat

22. rebius-sani 1438. po Hidžri / 20. januar 2017.

Hvala Allahu, Koji je Svojom milošću obuhvatio sve Svoje robove, a odlikovao Svoje bliske robove podrškom i čvrstinom na Svom putu, i u njihova srca ulio svjetlost spoznaje i ljubavi prema Njemu, i Koji je propisao Svojim robovima da Ga spominju, zahvaljuju Mu, potpuno Ga obožavaju i Koji kod njih budi želju za susretom s Njim i Njegovim viđenjem.

Svjedočim da nema boga osim Allaha, Jedinog, Koji nema druga, i svjedočim da je naš prvak i vjerovjesnik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, Allahov rob i poslanik, koji je ostao postojan u dostavljanju poslanice, izvršenju povjerenog mu emaneta i savjetovanju ummeta.

Allahu moj, spusti Svoj blagoslov i mir na njega, na njegovu časnu porodicu i ashabe, nosioce njegovog bajraka i sljedbenike sunneta, tabiine i sve one koji ih slijede u dobru do Sudnjeg dana.

O ljudi, bojte se Allaha: “I bojte se Dana u kome ćete Allahu vraćeni biti, zatim će svakome što je zaslužio isplaćeno biti. I nikome zulum neće biti učinjen.” (El-Bekara, 281)

Cijenjeni vjernici! Najveća preokupacija i briga pametnog i trezvenog čovjeka treba da bude ustrajnost na putu istine, čvrsto slijeđenje Pravog puta, koji će ga sačuvati od skretanja i odvesti do cilja – Allahovog zadovoljstva i ljubavi i Kuće počasti. Ustrajnost na putu istine ne dozvoljava vjerniku da skrene na “puteljke” koji će ga udaljiti od glavne staze, na što se ukazuje u hadisu koji bilježe Ahmed u “Musnedu”, Darimi i Nesai u svojim Sunenima “Sunenu”, Ibn Hibban u “Sahihu” i Hakim u “Mustedreku” sa vjerodostojnim lancem od Abdullaha ibn Mesuda, radijallahu anhu,

koji je rekao: "Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, povukao je u pijesku jednu pravu liniju, i rekao je: 'Ovo je Allahov put', a zatim je, s njene desne i lijeve strane, povukao više linija i rekao: 'Na svakom od ovih puteva stoji šejtan koji poziva tom putu', pa je proučio riječi Allaha, džellešanuhu: 'I zato što je ovo pravi put moj, njega se držite i druge puteve ne slijedite, pa da vas odvoje od puta Njegovog; eto, to vam On naređuje, da biste se uščuvali' (El-En'am, 153)."

Ovo je božanska oporuka o obavezi slijeđenja Allahove vjere i čvrstog držanja svih vjerskih postulata, prakticiranja farzova i preporučenih djela s kojima će musliman postići sreću na ovom i budućem svijetu.

Cijenjeni vjernici! Ustrajnost na putu istine neminovno čovjeka vodi ka tome da ostavi sva ružna i pokuđena djela, koja su posebno Objavom zabranjena i čiji su počinioci posebno ukoreni, jer sva ružna djela zapravo su "šejtanovi putevi", koji vode u zabludu i nesreću one koji se odluče njima poći.

Ružno djelo – grijeh ima mnoštvo puteva, koji su u suštini šejtanovo djelo, na kojem on predano radi, njemu poziva i na njega podstiče, kako bi otežao put onome koji hodi ka Allahu, džellešanuhu, koji se trudi Allaha radi i predan Mu je cijelim svojim bićem. Na taj način šejtan želi uvećati svoju skupinu, ojačati svoju vojsku i uništiti svoje neprijatelje, kojima on zavidi, a o čemu Uzvišeni kaže: "Šejtan je, uistinu, vaš neprijatelj, pa ga takvim i smatrajte! On poziva pristaše svoje da budu stanovnici Vatre." (Fatir, 6)

Tri su opasna djela, odnosno svojstva koja šejtan koristi na svom putu zavođenja i za koja je izrečena žestoka prijetnja, a to su: nanošenje štete muslimanima, prisvajanje općeg dobra i priželjkivanje zla i smutnje muslimanskoj zajednici. Ova tri djela, odnosno svojstva spomenuta su u hadisu Ebu Hurejre, radijallahu anhu, u kojem se kaže: "S trojicom Allah neće razgovarati na Sudnjem danu, neće ih očistiti, i kaznit će ih bolnom kaznom: čovjeka koji je uskraćivao putnicima-namjernicima višak vode; čovjeka koji je dao prisegu imamu samo zbog dunjaluka – ako mu dâ nešto od dunjaluka, ostatak će mu vjeran, u suprotnom neće mu biti vjeran, i čovjeka koji je

prodavao svoju robu poslije ikindije i prodao je jednom čovjeku, zaklevši mu se da mu je za nju nuđeno toliko i toliko, a nije mu nuđeno, i on mu povjeruje.” (Buhari i Muslim)

Prvo svojstvo jeste škrtost, pohlepa i sebičnost u najružnijem obliku. Škrtost i sebičnost ima različite manifestacije, koje se ne mogu objasniti pojedinačnim primjerima. Ima svoje unutarnje motive koji se razlikuju u svojoj prirodi i popratnim pojavama.

Evo nekih primjera:

- Kada Allah, džellešanuhu, nekim ljudima, koji su iskušani siromaštvom i neimaštinom, otvori Svoje riznice i uveća im opskrbu, iz straha od ponovnog povratka u siromaštvo, čiju su gorčinu osjetili – počnu škrtariti i gotovo da ne potroše nijedan dinar a da prije toga ne naprave hiljade računica, i počnu gomilati i čuvati imetak čak i od sebe i onih koje su dužni finansijski izdržavati.
- Motiv pohlepe i škrtarenja može biti čuvanje i štednja imetka za potomstvo iz bojazni da, zbog siromaštva, ne dođu u situaciju da traže od drugih, mada je, kada je u pitanju trošenje ili štednja imetka, najsigurnije slijediti srednji put – put umjerenosti, koji je propisao Uzvišeni u Svojoj Knjizi: “Ne drži ruku svoju stisnutu kao da je za vrat privezana, a nemoj je ni posve pružati, pa da ukoren budeš i kloneš – bez ičega ostaneš” (El-Isra, 29), jer se tako ostvaruje željeno i izbjegava ono od čega se strahuje.
- Najgori oblik škrtarenja, iako je škrtost sama po sebi zlo, jeste uskraćivanje viška vode, koja prelazi čovjekove potrebe, kao u slučaju da neko posjeduje bunar ili tekući izvor u mjestu koje oskudijeva vodom, i neće imati nikakve štete ako s njegovog bunara ili izvora budu pili putnik-namjernik, životinja ili ptica, nego će čak imati nagradu za svako napojeno stvorenje i svaku poklonjenu kap vode, o čemu nas je obavijestio Poslanik Pravog puta, rekavši: “Za svako nahranjeno i napojeno živo biće ima se nagrada.” (Buhari i drugi)

Zakonodavac je raspolaganje izvorskom i bunarskom vodom utemeljio kao kolektivno pravo i izjednačio je sve ljude u uživanju tog prava, kao što se navodi u hadisu koji su zabilježili Ebu Davud u “Sunenu” i Ahmed u “Musnedu”, sa vjerodostojnim senedom, da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: “Muslimani polažu jednako pravo na troje: ispašu, vodu i ogrjev.” Svi ljudi imaju jednaku potrebu za spomenutim stvarima. Suština je u tome da onaj koji daje vodu na javno korištenje, ako ona prelazi njegove potrebe, ostaje u njegovom posjedu i zaštićena je od bilo kakvih promjena (premještanja i sl.), ne trpi nikakvu štetu.

Drugo svojstvo jeste prevara i izdaja muslimanskog vladara, kršenjem prisege na vjernost, iz ličnih pobuda i ovosvjetskih interesa, kao što su darovi, grantovi, pozicije i drugi interesi koji predstavljaju najveću ambiciju i krajnji cilj onih koji daju prisegu zbog dunjaluka. Njihovo stanje najsličnije je stanju onih za koje je Allah, džellešānuhu, kazao: “Ima ih koji ti prigovaraju zbog raspodjele zekata. Ako im se iz njega da, zadovolje se, a ako im se ne da, odjednom se razljute.” (Et-Tevba, 58)

Ova prijetnja je i izrečena kako bi se ukazalo na opasnost kršenja prisege i pobune protiv muslimanskog vladara, jer se, kako pojašnjavaju komentatori hadisa, odbijanjem pokornosti vladaru stvara raskol među muslimanima, a vjernošću se čuvaju čast, imetak i ljudski životi.

Osnovni motiv u davanju prisege trebao bi biti prisezanje na vjernost u provođenju istine, izvršavanju propisa, podsticanju na dobro i odvrćanju od zla. Onaj ko prisegom želi ostvariti neki materijalni cilj, a zanemaruje njenu osnovnu intenciju, upropastio je sebe, obuhvaćen je spomenutom prijetnjom i zaslužio je Božiju kaznu, ako mu Allah, džellešānuhu, ne oprostí.

Iz ovoga razumijemo da je svako djelo, kojim se ne želi postići Allahova nagrada, nego neko dunjalučko dobro, ništavno i njegov počinitelj je grešan.

Cijenjeni vjernici! Dovoljno je zla i štete u vjerolomstvu i izdaji, odnosno kršenju prisege, u svim njenim oblicima, to što je ona postala najefikasnije sredstvo u rukama neprijatelja islama za borbu protiv muslimana. Izdajice su postale obični instrument

u njihovim rukama, koji ruši, a ne gradi, razbija, a ne okuplja, zavodi, a ne upućuje, upropaštava, a ne popravlja, podstiče na grijeh i nasilje, širi glasine i laži i teži svemu onome što uništava i slabi narode i države. U suštini, oni su ti koji su na sebe navukli vječno prokletstvo.

Da li izdajica svojom izdajom i pronevjerom ostvaruje neku konkretnu korist? Ostvaruje li? Da li mu neko može garantirati da će za svoju izdaju dobiti nagradu u kojoj će moći uživati na ovom svijetu? Allah najbolje zna, ali to mu niko ne može garantirati! I u najvećem broju slučajeva, tim ljudima Allah, džellešanuhu, dâ suprotno od onoga što žele. Koliko je samo poučnih primjera nastalo na zloj sudbini izdajnika, na nesrećama i katastrofama koje su ih snašle, nakon što su ih oni koje su zaveli odbacili poput stare krpe i pretvorili u alatku za destrukciju, anarhiju, korupciju i nered.

Dovoljno je izdajici poniženja to što će na Sudnjem danu biti osramoćen pred svim ljudima, kao što se navodi u hadisu koji su zabilježili Buharija i Muslim od Enesa ibn Malika, radijallahu anhu, u kojem se kaže: “Svaki izdajica imat će zastavu po kojoj će se raspoznavati na Sudnjem danu. Reći će se: ‘Ovo je izdaja tog i tog.’” “...i u tome je, doista, pouka za one koji razbor imaju.” (En-Nur, 44) “U tome je, zaista, opomena za onoga ko razum ima, ili ko sluša, a priseban je.” (Kāf, 37)

Cijenjeni vjernici! Treće prezreno svojstvo, koje je spomenuto u ovom hadisu, jeste: prevara – obmana u prodaji i kupovini, upotrebom raznih varki kako bi se dobio ugovor, ostvario profit i uvećalo bogatstvo.

Najgora i najveća prevara jeste ona u kojoj se, kao sredstvo prodaje robe niske vrijednosti ili robe koja ima slabiju prođu, koristi zakletva, tako što se prodavač zakune Allahom da mu je za tu robu nuđeno toliko i toliko, a u stvarnosti mu je nuđeno puno manje, i slične vrste prevare kojima pribjegavaju ljudi slabog imana i uvjerenja, a zbog kojih, u konačnici, ostaju i bez dunjaluka i bez ahireta.

Dunjalučki gubitak ogleda se u gubitku povjerenja ljudi u njih i njihovoj poslovnoj izolaciji, što dovodi do propadanja njihove robe, a na kraju i trgovinskih gubitaka.

Ahiretski gubitak ogleda se u kazni spomenutoj u ovom hadisu. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, također je rekao: “S trojicom Allah, džellešanuhu, neće razgovarati na Sudnjem danu: ... s čovjekom koji prodaje svoju robu lažno se zaklinjući.” (Muslim)

Isticanjem “ikindijskog vremena” u hadisu želi se ukazati na vrijednost tog vremena i pogubnost lažne zakletve u njemu, jer je to vrijeme spuštanja i okupljanja meleka. U to vrijeme ljudi obično napuštaju pijacu, završavaju posao na radnom mjestu i vraćaju se svojim kućama, umorni i iscrpljeni, a u čemu nepošteni trgovci vide priliku za prodaju one manje vrijednije ili kvarljive robe, i u tu svrhu ne libe se lažno zakleti kako bi naveli kupca na kupovinu, bez cjenkanja, i za cijenu veću od stvarne vrijednosti robe.

Dovoljno je grijeha varalici to što je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, za njega rekao: “Ko nas vara, nije od nas.” (Muslim od Ebu Hurejre) Hadis nema intenciju da one koji se koriste prevarom u trgovini proglasi nevjernicima, nego je njegova poruka da takvi ne slijede Poslanikovu uputu i sunnet, što je dovoljno grijeha i jasna zabluda.

Poštovani vjernici! Bojte se Allaha i čuvajte se ovih svojstava i svakog drugog svojstva za koje je izrečena prijetnja, jer ćete se samo tako spasiti i uspjeti.

Neka vam uvijek na umu bude da vam je Allah, džellešanuhu, naredio da donosite salavat i selam na najbolje stvorenje, Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, i da je, u najistinitijoj i najljepšoj Knjizi objavio: “Zaista Allah i meleki Njegovi blagosiljaju Vjerovjesnika. O vi koji vjerujete, blagosiljajte ga i vi i njemu selam šalžite!” (El-Ahzab, 56)

Molim Allaha, džellešanuhu, da nam podari da se okoristimo uputom iz Njegove Knjige i sunneta Njegovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Molim Allaha Uzvišenog da i meni i vama i svim muslimanima oprostí grijehé, a On zaista prašta i milostiv je!

